

יוצא דופן פרק חמישי נדה

פח א ב ג ד מיי פ"ב מהל'
אשוחת הל"ח (והל"ט)
סמג עש"ב כ"ט ע"ב ע"ג
סמ"ק קנה סמ"ד ז' וסמ"ק
קנה סמ"ד ז'
פ"ב מ"ה שם הל"א ופ"א
מהל' גירושין הל"א סמג
שם ט"ו ע"ב ע"ג סמ"ק קנה
סמ"ק ז' ונכ"ד אלפס יבמות
פ"ג דף מ"ז:
צ ו ד ח מ"ה פ"א מהל'
גירושין הל"ד סמג עש"ב כ
ט"ו ע"ב ע"ג ס"ח קנה סמ"ק
ע" ונכ"ד אלפס ז'
צא ט מ"ה שם הל"א ע"ב ע"ג
שם סמ"ק ז' ונכ"ד אלפס
ז':

תוס' הר"א"ש

כי יפליא מה ת"ל איש
כלומר אי היה כתיב כי
יפליא בלא איש הא כל מי
שיודע להפלות אפי' קטן
הבה ת"ל איש איש ושי"מ
דהאי דמרכיני קטן מבי
יפליא היינו סמוך לאיש
מכלל וכשהוא איש לא
בעיניו יודע להפלות
ולא מסתבר ליה למידרש
קרא פשטתיה איש כי יפליא
משמע דבעיניו שיהא איש
וידע להפלות משום
שמולתא דפשיטא היא
דכיון שהיא בן י"ג ולא
החזיק כשטה שגורו נדר
והקדשו הקדש כניל: בן ט'
שנים שהביא שתי שערות
יוסי ב"י ויהיה דלוקמן: אי
הכי תמאן חוששין שמה
נשרו אבל כל שנת י"ב
ממאנת אפי' הו' תוך זמן
לכאור שנתן ואין חוששין
שמה נשרו: אבל להליצה
בעיניו בדיקה לא שמה
לרבוך דקטנה לאו בת
חליצה היא. ותימה דפי'
התקבל אמר רבא ג' מרות
בקטן הגיע לעונת נדרים
נדרים נבדקין וכנגדו בקטנה
חולצת אלמא בת חליצה
היא כל שנת י"ב. ופי' רבי'
שמואל וכנגדו בקטנה לאו
שגריעה היא לעונת נדרים
קאמר אלמא אומן הגעת
נדרים של קטן קאי דהיינו
שכשהוא בן י"ב שנה ויום
אחד וק' לר"ת דבהרי"א
קאמר רבה פ' מצות חליצה
דקטנה שהגיעה לעונת
נדרים חולצת והלמודא
פסיק הכא והילכתא עד
שהביא ב' שערות. ואומר
ר"ת דאלויהו דר' יוסי דאמר
דקטנה בת חליצה היא
איירי רבא וכן מוכח בהרי"א
סוגיא דפ' מצות חליצה
דקאמר התם מרבי ר' יוסי
נלמוד קטנה חולצת
בפעוטות דבעי' שהיה
קצת בת בינה לחליצה
צריכה כוונה וקאמר רבא
עד שגיעה לעונת נדרים.
ועי' ל' דבהרי"א דבפ' מ
התקבל גרס רבה משום
דקאמר אחרי כן למכור
בנכסי אביו עד שיהא בן כ'
ואמרין בפי' מ' שבת אמר
רבא אמר רב נחמן בן י"ח
מוכר בנכסי אביו ולא
מסתבר לומר הא דידיה הא
דריבא דהא מסיק החם
דמכללא איתמר ומתוך
מעשה שבא לפניו:

בן ט' שנים שהביא ב' שערות שומא. אי ל"ג ויום אחד אחי שפיר
לחמיה אף כרבי יוסי ואי גרסינן ויום אחד מיידי צל"ק עורן צו
בשנת י"ג דמדה רבי יוסי בנשרו: קמ"נה כ"א י"ב שנה ממאנת.
בלך לישנא אין להוכיח דמוך זמן כלפני זמן דהא ממאנת היינו
צדקו ולא אשכחו אז כמו שמעמיד
במסקנא דלך צדקו אבל היכא דליכא
שערות מזנינו למימר דהו' כללית
וזמן ואינה ממאנת ומ"מ נראה להלכה
דמוך זמן כלפני זמן דמ"ד כללית
וזמן איתומב לעיל ור"ג דלמך לעיל
נמי כתנאי דחי ליה הש"ס וגם
צלישנא קמא פסיק רבא בהדיא דמוך
זמן כלפני זמן: אבל ח"ה צ"ה
בעיא בדיקה. מימה דרבא סבר הכא
דאינה חולצת עד שמהא גדולה וצפ'
התקבל (גיטין דף סה). אמר רבא ג'
מדות נקטן הגיע לעונת נדרים
נדרו נדר וכנגדו צקטנה חולצת
משמע דקטנה הגיעה לעונת נדרים
דמיה חולצת דהיינו צת י"ח ויום אחד
ואפי' מייהי התם בהדיא כא' אמר
הכא דמוך זמן כלפני זמן ורש"י
פירש כנגדו צקטנה היינו צת י"ג
שנה ויום אחד דהו' עונת נדרים
דקטן ולא הירא ומפרש ר"ת דהתם
רבא אליבא דר' יוסי דקאמר קטנה
חולצת וקמ"ל דדוקא כשהגיעה לעונת
נדרים וכן משמע בפרק מצות חליצה
(גיטות דף קה): דלמך מצות נדרים
יוסי נלמד קטנה חולצת בפעוטות
כצת שית וכצת שצט דלוא היא צת
כוונה לחליצה ורבא אמר עד שגיעה
לעונת נדרים פירוש לרבי יוסי
והילכתא צ' שצצא צ' שערות וכל
זה מדברי רבא ועוד י"ל דהתם צפ'
התקבל (גיטין דף סה). גרסינן רבא
דהא קאמר התם ולמכור בנכסי
אביו עד שיהא צן כ' שנה ואילו רבא
אית ליה צפרק מי שמת (צ"ב דף
קה). דלמכור בנכסי אביו עד
שהיה צן י"ח וכן לר"ך להיות שם
אפכא דלמכור סוגיא דהתם:

החלוץ וכי תימא מספקא ליה ומי מספקא ליה והאמר רבא א' קמ"נה שהגיעה
לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חזקה הביאה סימנין ה"מ בסתמא אבל
הכא דבדקו ולא אשכחו לא אי הכי תמאן חוששין שמה נשרו א' הניחא
למ"ד חוששין אלא למ"ד אין חוששין מאי איכא למימר דאיתמר רב
פפא אמר אין חוששין שמה נשרו רב פפי אמר חוששין הני מילי לענין
חליצה אבל לענין מיאון חוששין מכלל דמ"ד חוששין חולצת והא חוששין
בעלמא קאמר אלא לעולם דלא בדקה ולענין חליצה חיישין יו"ב קאמר
רבא חזקה למיאון אבל לחליצה בעיא בדיקה אמר רב דימי מנהרדעא
הילכתא חוששין שמה נשרו והני מילי היכא דקדשה בתוך זמן
ובעל לאחר זמן דאיכא ספיקא דאורייתא א' אבל מעיקרא לא אמר
רב הונא הקדיש ואכל לוקה שנאמר איש כי יפליא לנדרו ולא
יחל דברו כל שישנו בהפלאה ישנו בכל יחל וכל שאינו בהפלאה
אינו בכל יחל מתיב רב הונא בר יהודה ב' יהודה (לרבא) לסויעי לרב הונא
לפי

ועמא. לחשיבי להו שערות ללאחר זמן הוא דגמרו לנמליה צין
בשערות צין בשנים הא תוך הזמן חשיבין להו שומא דקטן הוא ולא
מזית לרבויו מאיש: בן ט' שנים שהביא שערות שומא. ואפי' לר'
יוסי צרבי יהודה ומבן ט' ועד בן י"ג ויום אחד פלוגמא: שומא.
ורוא"ה צ"ה. ור"ה לנגדל שער צה:

הא י"ג גופיה סימן. ואפי' לרבנן
והדר מני כו': מאי לאו סנאי היא.
ואליבא דרבנן י"ג הו' תוך זמן למינוק
דקמני צמתני: ורישא. למשית
י"ג סימן: רבי היא. דלמך בתנוקת
היא י"ג לאחר זמן: וסיפא. דמשמע
שומא: ר"ש צן אלעור (א). דלמך
י"ג בתנוקת הו' תוך זמן. בכל הכן
מירורי מוקמנין תוך זמן כלפני זמן:
והוא שעורן צו. כשהגדיל אכל נשרו
צינתיים איגלאי מילתא דשומא הו':
מהני לשמעמא דרבא צהאי לישנא.
דשמעת מיניה נמי תוך זמן כלפני
זמן: ממאנת והולכת. ואין חוששין
שמה הביאה צ' שערות דאפילו
הביאה שומא נינהו והיינו תוך זמן
כלפני זמן: אינה ממאנת. שמה
הביאה ועכשיו הו' סימן דהא לאחר
זמן הוא ואם יצמה היא לא חשיבין
לה גדולה לענין חליצה ואינה חולצת:
גדולה היא. אם הביאה: וכי סימא
מספקא ליה. אם הביאה אם לא
הביאה הלך מיאון לא דלמך הביאה
וחליצה נמי לא שמה לא הביאה:
והא מיפשט פשיטא ליה לרבא.
דכיון דהגיעה לכלל שנותיה דודאי
הביאה: ה"מ לענין (א). דל' אחי
למיחלץ לאחר זמן וצדקו ולא אשכחן
א' ליה חיישין למימר גדולה היא
ותחלוץ שהסימנין נשרו: אבל לענין
מיאון חיישין. שמה נשרו לחומר
וקנאה צביאה ובעיא גט: והא חיישין
קאמר. ולא ודאי נשרו וחיישין
לחומר משמע: אלא לעולם.
אינה ממאנת דרבא דלך דקטנה
הלך מסתמא אמרינן כיון שהגיעה
לכלל שנותיה ודאי אית ואינה
צריכה צדיקה ובעיא גט: ולענין
חליצה חיישין גרסינן. כלומר ולענין
חליצה משום הכי אינה חולצת דחיישין
שמה לא הביאה סימנין. ודקשיא לך
האמר רבא חזקה הביאה סימנין ל"ק
כי אמר רבא חזקה למיאון דלא
ממאנת מסתמא אבל לחליצה בעיא
צדיקה: חוששין שמה נשרו. ואם
הגיעה לכלל שנותיה וצדקו ולא אשכחו
לא ממאנת: וקדשה סוד זמן.
יתומה מדעת אמה ואחיה לדעתה:
ובעל אחר זמן דאיכא ספיקא. דאשת
איש דאורייתא דבשעת בעילה ללאחר
זמן שמה הביאה והיא לה ציאה זו
קדושין גמורין דהא גדלה שוב אינה
יוצאה צמיון: אבל מעיקרא. דמבי
עברה שמה דמתיב סרי ולא בעל לא
חיישין שמה נשרו דהא לא הו' צה

היכא דלא אשכחו אבל הביאה הנבעלת
בגדולה דלמא אחי לנאון הנבעלת
תוך הזמן מינוק היודע להפלות: ואכל
את הקדשו: לוקה. ואפי' דבמילתא אחריתי
לאו צר עונשין הוא: כי יפליא. מיניה
מרבין [תמורה צ: מופלא סמוך לאיש.
מופלא יודע לפרש לשם מי נדר. סמוך לאיש
שהוא סמוך לך לכלל גדול דהיינו שנה
אחת קודם זמן שהוא ראו להביא שערות
והיינו צמיונות כל י"ג וצמיונות כל י"ג.
ולא יחל. אפי' דבצאה קרא לא כתיב כי
יפליא מ"מ כיון דנפקא לן מיניה יודע
להפלות הו' נדרו נדר קאי צבל יחל דהא
כתיב [נדה צ' א' כי ידור נדר וגו'] ומופלא
סמוך לאיש בכלל איש וסמך ליה ולא יחל
דברו:

(א) קדושין טו: ע"ש.
(ב) נלקמן מהל' א' יבמות
(ג) [צ"ל כי כשהוא]
(ד) [צ"ל כי כשהוא]
(ה) רש"א מ"ז ע"ש. (ו) [צ"ל
לא]. (ז) נב"ב קנה. ד"ה
איתמר ובי' היריבו צבילור
ימתין.

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם איש או
אשה כי יפליא לנדר נדר
נדר לחייו לך:
במדבר ו ב
2. איש כי ידור נדר לך או
השבע שבועה לאשר אסר
על נפשו לא יחל דברו
ככל דבא מפיו יעשה:
במדבר ג ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר' שמעון בן
אלעזר היא דלמך: (ב) ר"ה
היו מילי לענין חליצה דל':

גליון הש"ס

נב' אבל מעיקרא לא. ע'
לקמן נב ע"ב מ"ה הלכה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
(א) רש"י ד"ה מי מילי וכו' ולא
אשכחן ליה לא חוששין וכו'.
ל"ל ויהי בנשיי סביב הרי"ף
צינמות סוף פרק ט"ז:

לעזי רש"י

וירוא"ה. יבלת.

מוסף רש"י

שומא. ורוא"ה צל"ט
ודרכה לנמא בה שער
(קדושין סו). ועורן צו.
כשהגיע ל"ג ולא נשרו,
י"ג לא פליג ר' יוסי, דאגלאי
מילתא דלאו סימן הו', ומנן
י"ג שנה ויום אחד מיריבין
דהו' סימן אפלו נשרו (שם
ע"ט).